

**ΤΣΑΡΛΣ
ΜΠΟΥΚΟΒΣΚΙ**

**ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ
ΤΡΕΛΑΣ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ-ΕΙΣΑΓΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΕΙΒΑΔΑΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Ιούνιος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Charles Bukowski, *Tales of Ordinary Madness, City Lights Books*

Φιλολογική επιμέλεια Κατερίνα Λελούδη
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

- © 1967, Charles Bukowski
- © 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3572-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83572

Κ.Ε.Π. 5653, Κ.Π. 18125

Κατόπιν συμφωνίας με την Ecco, τμήμα του Harper Collins

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα	9
Ένα 45άρι για να πληρώσω το νοίκι	11
Στο ίδιο κελί με τον νούμερο 1 δημόσιο κίνδυνο	23
Σκηνικά από την εποχή της καλοπέρασης	33
Δωμάτιο τρελάδικου λίγο πιο έξω από το ανατολικό Χόλιγουντ	40
Θα προτείνατε τη συγγραφή ως καριέρα;	65
Ο περίφημος ζεν γάμος	85
Επανένωση	110
Μουνί και Καντ κι ένα ευτυχισμένο σπιτικό	120
Αντίο, Γουότσον	134
Οι σπουδαίοι ποιητές πεθαίνουν σε δοχεία μ' αχνιστά σκατά	144
Η διαμονή μου στον ξενώνα του ποιητή	154
Ανόητοι Χριστοί	166
Πολύ ευαίσθητος	186
Βιασμός! Βιασμός!	195
Μια σατανική πόλη	204
Αγάπα το ή παράτα το	213
Ένα δολάριο και είκοσι σεντ	224
Δίχως κάλτσες	229

Απόσπασμα μιας χαλαρής συζήτησης	242
Μπίρα και ποιητές και συζήτηση	254
Πυροβόλησα έναν άνθρωπο στο Ρίνο	261
Μια βροχή από γυναίκες	276
Νυχτερινοί δρόμοι της τρέλας	287
Μοβ σαν ίριδα	303
Μάτια σαν τον ουρανό	315
Ένα για τον Γουόλτερ Λόουενφελς.	326
Σημειώσεις ενός πιθανού αυτόχειρα	340
Σημειώσεις περί παρασίτων	349
Άσχημη μαστούρα.	360
Κρακεράκια σε σχήμα ζώων μες στη σούπα μου	367
Ένας δημοφιλής άντρας	392
Λουλουδένιο άλογο	401
Η χοντρή απάτη με το χόρτο	411
Η κουβέρτα	419

Ένα 45άρι για να πληρώσω το νοίκι

Ο Ντιουκ είχε μια κόρη, τη Λάλα, έτσι την έλεγαν, ήταν τεσσάρων χρονών. Ήταν το πρώτο του παιδί, και ανέκαθεν πρόσεχε να μην κάνει παιδιά, γιατί φοβόταν πως για κάποιον λόγο θα τον ξέκαναν, τώρα όμως ήταν τρελός γι' αυτήν κι εκείνη τον λάτρευε, ήξερε τι ακριβώς σκεφτόταν ο Ντιουκ, υπήρχε ένα νήμα σύνδεσης μεταξύ τους, από εκείνη σ' εκείνον, από εκείνον σ' εκείνη.

Ο Ντιουκ ήταν στο σουπερμάρκετ μαζί με τη Λάλα και συζητούσαν, έλεγαν διάφορα. Μιλούσαν για τα πάντα κι εκείνη του έλεγε όλα όσα γνώριζε, και γνώριζε πάρα πολλά, ενστικτωδώς, και ο Ντιουκ δεν ήξερε πολλά, μα της έλεγε όσα μπορούσε να της πει, κι αυτό είχε αποτέλεσμα. Ήταν ευτυχισμένοι μαζί.

«Τι είναι αυτό;» τον ρώτησε.

«Είναι μια καρύδα».

«Τι έχει μέσα;»

«Γάλα και κάτι που θέλει μάσημα».

«Γιατί είναι εκεί μέσα;»

«Επειδή εκεί μέσα είναι ωραία, όλο αυτό το γάλα κι εκείνο που θέλει μάσημα, νιώθουν ωραία μέσα στο κέλυφος. Είναι σαν να λένε: “Πο πο, είναι πολύ ωραία εδώ μέσα!”»

«Γιατί τους αρέσει που είναι εκεί μέσα;»

«Επειδή σε όλους θα άρεσε. Και σ' εμένα θα άρεσε».

«Όχι, δεν θα σου άρεσε. Δεν θα μπορούσες να οδηγείς το αυτοκίνητο αν ήσουν εκεί μέσα, δεν θα μπορούσες να βλέπεις εμένα αν ήσουν εκεί μέσα. Δεν θα μπορούσες να τρώς αυγά με μπέικον αν ήσουν εκεί μέσα».

«Τα αυγά με το μπέικον δεν είναι τα πάντα».

«Τι είναι τα πάντα;»

«Δεν ξέρω. Ίσως το εσωτερικό του ήλιου, σκληρό και παγωμένο».

«Το ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ του ΗΛΙΟΥ; ΣΚΛΗΡΟ ΚΑΙ ΠΑΓΩΜΕΝΟ;»

«Ναι».

«Πώς θα ήταν στο εσωτερικό του ήλιου αν ήταν σκληρό και παγωμένο;»

«Δοιπόν, ο ήλιος υποτίθεται πως είναι αυτή η μπάλα φωτιάς. Και δεν πιστεύω ότι οι επιστήμονες θα συμφωνούν μαζί μου, αλλά εγώ νομίζω πως είναι σαν αυτό».

Ο Ντιουκ πήρε στο χέρι του ένα αβοκάντο.

«Πο πο!»

«Ναι, αυτό είναι το αβοκάντο: παγωμένος ήλιος. Τρώμε τον ήλιο και ύστερα περπατάμε και νιώθουμε ζεστοί».

«Ο ήλιος είναι και μέσα στην μπίρα που πίνεις;»

«Ναι, είναι».

«Ο ήλιος είναι και μέσα μου;»

«Πολύ περισσότερο απ' ό,τι σε οποιονδήποτε άλλο ξέρω στη ζωή μου».

«Κι εγώ νομίζω ότι έχεις έναν ΜΕΓΑΛΟ ΗΛΙΟ μέσα σου!»

«Σ' ευχαριστώ, αγάπη μου».

Πέρασαν λίγη ώρα ακόμα στο σουπερμάρκετ και τελείωσαν τα ψώνια τους. Ο Ντιουκ δεν είχε πάρει τίποτα. Η Λάλα είχε γεμίσει το καλάθι με ό,τι ήθελε. Ορισμένα απ' αυτά δεν τρώγονταν: μπαλόνια, κραγιόνια ζωγραφικής, ένα ψεύτικο όπλο. Ένας αστροναύτης που όταν τον πυροβολούσες έβγαινε ένα αλεξίπτωτο από την πλάτη του. Και γαμώ τους αστροναύτες.

Η Λάλα δεν συμπάθησε την ταμία. Την κοίταξε πολύ συνοφρυωμένη. Η καημένη η γυναίκα: Το πρόσωπό της ήταν άδειο, ανέκφραστο – ήταν ένα τερατώδες θέαμα και εκείνη δεν το είχε πάρει καν είδηση.

«Γεια σου, γλυκιά μου!» της είπε η ταμίας. Η Λάλα δεν της απάντησε. Ο Ντιουκ δεν της ζήτησε να της απαντήσει. Πλήρωσαν και περπάτησαν μέχρι το αυτοκίνητο.

«Μας παίρνουν τα λεφτά» είπε η Λάλα.

«Ναι».

«Και μετά πρέπει να πας τη νύχτα για δουλειά και να βγάλεις κι άλλα λεφτά. Δεν θέλω να πηγαίνεις τη νύχτα για δουλειά. Θέλω να παίζουμε τη μαμά και το μωρό. Εγώ θα είμαι η μαμά κι εσύ θα είσαι το μωρό».

«Εντάξει, θα είμαι τώρα το μωρό. Εντάξει, μαμά;»

«Εντάξει, μωρό, μπορείς να οδηγήσεις το αυτοκίνητο;»

«Θα προσπαθήσω».

Μετά μπήκαν στο αυτοκίνητο κι έφυγαν. Κάποιος μαλάκας πάτησε τέρμα το γκάζι και τους χτύπησε την ώρα που έπαιρναν μια αριστερή στροφή.

«Μωρό, γιατί οι άνθρωποι προσπαθούν να μας χτυπήσουν με τα αυτοκίνητά τους;»

«Λοιπόν, μαμά, αυτό συμβαίνει επειδή οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι και στους δυστυχισμένους ανθρώπους αρέσει να κάνουν κακό».

«Δεν υπάρχουν καθόλου ευτυχισμένοι άνθρωποι;»

«Υπάρχουν πολλοί που προσποιούνται ότι είναι ευτυχισμένοι».

«Γιατί;»

«Επειδή νιώθουν ντροπή και φόβο και δεν έχουν τα κότσια να το παραδεχτούν».

«Εσύ φοβάσαι;»

«Απλώς έχω τα κότσια να το παραδεχτώ μπροστά σου – είμαι τόσο φοβισμένος, μαμά, που νομίζω ότι μπορεί να πεθάνω από στιγμή σε στιγμή».

«Μωρό, θέλεις το μπουκάλι σου;»

«Ναι, μαμά, αλλά ας πάμε πρώτα στο σπίτι».

Συνέχισαν την πορεία τους, έστριψαν δεξιά στη λεωφόρο Νόρμαντι. Όταν έπαιρναν δεξιές στροφές, οι πιθανότητες να τους χτυπήσουν ήταν λιγότερες.

«Θα πας για δουλειά απόψε, μωρό;»

«Ναι».

«Γιατί δουλεύεις τη νύχτα;»

«Είναι πιο σκοτεινά. Οι άνθρωποι δεν μπορούν να με δουν».

«Γιατί δεν θέλεις να σε βλέπουν οι άνθρωποι;»

«Επειδή, άμα με δουν, μπορεί να με πιάσουν και να με βάλουν φυλακή».

«Τι είναι φυλακή;»

«Τα πάντα είναι φυλακή».

«ΕΓΩ δεν είμαι φυλακή!»

Πάρκαρε το αυτοκίνητο και μετέφεραν τα ψώνια μέσα στο σπίτι.

«Μαμά!» φώναξε η Λάλα «πήραμε πράγματα! Παγωμένους ήλιους, *αστροναύτες*, τα πάντα!».

Η μαμά (τη φώναζαν Μαγκ) της απάντησε: «Πολύ ωραία».

Κατόπιν είπε στον Ντιουκ: «Διάολε, καλύτερα να μη βγεις απόψε. Έχω κακό προαίσθημα, μην πας, Ντιουκ».

«Εσύ έχεις κακό προαίσθημα; Γλυκιά μου, εγώ το έχω συνέχεια. Είναι μέρος της δουλειάς. Πρέπει να το κάνω. Δεν έχουμε φράγκο. Το παιδί έριξε τα πάντα μες στο καλάθι, από ζαμπόν κονσέρβα μέχρι χαβιάρι».

«Χριστέ μου, καλά, δεν μπορείς να βάλεις ένα φρένο στο παιδί;»

«Θέλω να είναι χαρούμενη».

«Μ' αυτά που κάνεις δεν πρόκειται να είναι χαρούμενη».

«Κοίτα, Μαγκ, στο δικό μου το επάγγελμα είναι βέβαιο ότι κάποια στιγμή θα πας και στη φυλακή. Δεν το κάνεις θέμα. Είναι μέρος της δουλειάς. Εγώ μπήκα ελάχιστες φορές στη φυλακή. Ήμουν πιο τυχερός από τους περισσότερους».

«Τι θα έλεγες να κάνεις καμιά τίμια δουλειά;»

«Μωρό μου, όλες οι δουλειές είναι για κλάματα. Και δεν υπάρχουν τίμιες δουλειές. Πεθαίνεις, όποια δουλειά κι αν κάνεις. Κι εγώ την έχω πάρει την απόφασή μου – είμαι κάτι σαν οδοντίατρος, ας πούμε, που αφαιρεί δόντια από την κοινωνία. Δεν ξέρω να κάνω άλλη δουλειά. Και τώρα

πια είναι πολύ αργά. Και γνωρίζεις πώς φέρονται όλοι σε όποιον έχει κάνει φυλακή. Ξέρεις τι σου κάνουν, σου έχω πει, έχω...»

«Θυμάμαι τι μου έχεις πει, αλλά...»

«Αλλά αλλά αλλά αλλάαααα!» είπε ο Ντιουκ «άσε με να ολοκληρώσω αυτό που θέλω να πω!».

«Ορίστε, πες το».

«Αυτοί οι σκατοβιομήχανοι με τους σκλάβους τους που ζουν στο Μπέμπερλι Χιλς και στο Μαλιμπού. Αυτοί ειδικεύονται στην “επανένταξη” των φυλακισμένων, των πρώην φυλακισμένων. Παρουσιάζουν την υπό όρους αποφυλάκιση σαν κάτι ρόδινο. Όλο αυτό είναι μια μούφα. Εργασία σκλάβων. Η επιτροπή αποφυλάκισης το γνωρίζει, το γνωρίζουν όλοι εκεί, το γνωρίζουμε κι εμείς. Κάνουν οικονομία στο κρατικό χρήμα, κάνουν κάποιον ακόμα πιο πλούσιο. Σκατά. Όλα είναι σκατά. Τα πάντα. Σε βάζουν να κάνεις τη δουλειά τριών ανθρώπων, ενώ εκείνοι κατακλέβουν τους πάντες όντας νόμιμοι – πουλούν σκουπίδια σε τιμές δέκα ή είκοσι φορές πάνω από την αξία τους. Όλα αυτά όμως είναι νόμιμα, σύμφωνα με τον δικό τους νόμο...»

«Ανάθεμα, όλα αυτά τα έχω ακούσει άπειρες φορές...»

«Κι ανάθεμα αν δεν θα τ’ ακούσεις και ΠΑΛΙ! Έχεις την εντύπωση πως δεν βλέπω και δεν νιώθω τίποτα; Πιστεύεις ότι δεν πρέπει να μιλάω; Ούτε καν στην ίδια μου τη γυναίκα; Είσαι η γυναίκα μου ή κάνω λάθος; Δεν πηδιόμαστε; Ζούμε μαζί, έτσι δεν είναι;»

«Εσύ είσαι αυτός που τα έχει σκατώσει και τώρα βάζεις τις φωνές».

«Τράβα και ΓΑΜΗΣΟΥ! Έκανα ένα λάθος, ένα τεχνικό λάθος! Ήμουν νέος, δεν καταλάβαινα τους ηλίθιους κανόνες τους...»

«Και τι κάνεις τώρα; Προσπαθείς να δικαιολογήσεις την ηλιθιότητά σου;»

«Χα, αυτό ήταν καλό! Μου άρεσε. Μανταμίτσα. Είσαι ένα μουνί, αυτό είσαι. Δεν είσαι τίποτ' άλλο από ένα μουνί στα σκαλιά του Λευκού Οίκου, ορθάνοιχτο και με μυαλό κουκούτσι...»

«Ντιουκ, σε ακούει το παιδί».

«Ωραία. Και θα τελειώσω την κουβέντα μου. Βρομόμουνο. ΕΠΑΝΕΝΤΑΞΗ. Αυτή είναι η λέξη που χρησιμοποιούν όλοι αυτοί οι άτιμοι στο Μπέμπερλι Χιλς που μας ρουφούν το μεδούλι. Είναι τόσο, μα τόσο καθωσπρέπει και ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ. Οι γυναίκες τους ακούνε Μάλερ στην Αίθουσα Μουσικής και κάνουν δωρεές, για να γλιτώνουν φόρους. Και τις ψηφίζουν ως τις δέκα πιο επιτυχημένες γυναίκες της χρονιάς στους *Los Angeles Times*. Και ξέρεις τι μας κάνουν οι ΣΥΖΥΓΟΙ τους; Μας αποδεκατίζουν στα ελεεινά τους εργοστάσια. Μας δίνουν μειωμένο μισθό, τσεπώνουν τη διαφορά και κανένas δεν κάνει ερωτήσεις. Τα πάντα είναι γαμημένα, δεν το βλέπεις; Δεν μπορεί κανείς να το ΔΕΙ;»

«Εγώ...»

«ΣΚΑΣΕ! Μάλερ, Μπετόβεν, ΣΤΡΑΒΙΝΣΚΙ! Σε βάζουν να δουλεύεις υπερωρίες για το τίποτα! Σου πίνουν το αίμα ασταμάτητα. Και άμα πεις έστω και ΜΙΑ λέξη, παίρνουν αμέσως τηλέφωνο τον επιτηρητή: “Συγγνώμη, Τζένσεν, αλλά πρέπει να σε ενημερώσω ότι ο δικός σου έκλεψε είκοσι πέντε

δολάρια από το ταμείο. Κρίμα, γιατί είχαμε αρχίσει να τον συμπαθούμε”».

«Τι είδους δικαιοσύνη θέλεις δηλαδή; Χριστέ μου, Ντιουκ, δεν ξέρω τι να κάνω μ’ εσένα. Παραληρείς ασταμάτητα. Μεθάς και μου λες ότι ο Ντίλιντζερ ήταν ο πιο σπουδαίος άνθρωπος που έζησε ποτέ. Κάθεσαι στην κουνιστή πολυθρόνα πιωμένος και φωνάζεις: Ντίλιντζερ. Είμαι κι εγώ ζωντανή. Άκουσέ με...»

«Να πάει να γαμηθεί ο Ντίλιντζερ! Είναι νεκρός. Δικαιοσύνη; Δεν υπάρχει δικαιοσύνη στην Αμερική. Υπάρχει μόνο μία δικαιοσύνη. Ρώτα τους Κένεντι, ρώτα τους νεκρούς, ρώτα όποιον θες!»

Ο Ντιουκ σηκώθηκε από την κουνιστή του πολυθρόνα, πήγε ως την ντουλάπα, έσκυψε και έβαλε το χέρι του χαμηλά κάτω από το κουτί με τα στολίδια του χριστουγεννιάτικου δέντρου και πήρε το όπλο του. Ένα 45άρι.

«Αυτό, αυτό εδώ. Αυτό είναι η μοναδική δικαιοσύνη στην Αμερική. Αυτό είναι το μοναδικό πράγμα που καταλαβαίνουν όλοι».

Άρχισε να κουνάει το καταραμένο το όπλο προς πάσα κατεύθυνση.

Η Λάλα έπαιζε με τον αστροναύτη. Το αλεξίπτωτο δεν άνοιγε καλά. Απάτη και σ’ αυτό, σκέφτηκε. Άλλη μια απάτη. Σαν τον γλάρο με το πεθαμένο βλέμμα. Σαν το στίλο διαρκείας. Σαν τον Χριστό που φωνάζει προς τον Πατέρα του με κομμένη την τηλεφωνική σύνδεση.

«Άκουσέ με» του είπε η Μαγκ «άσε κάτω αυτό το μαρσέτι. Θα βρω εγώ μια δουλειά. Άφησέ με να βρω μια δουλειά».

«ΕΣΥ να βρεις δουλειά! Πόσα χρόνια το ακούω αυτό; Το μόνο που ξέρεις να κάνεις είναι να γαμιέσαι, τίποτ' άλλο, και να ξαπλώνεις διαβάζοντας περιοδικά και τρώγοντας σοκολατάκια».

«Ω Θεέ μου, όχι βέβαια – Σ' ΑΓΑΠΑΩ, Ντιουκ, σ' αγαπάω πραγματικά».

Τότε εκείνος είχε κουραστεί πια. «Εντάξει, ωραία. Τουλάχιστον τακτοποίησε τα ψώνια. Και μαγείρεψέ μου κάτι προτού φύγω».

Ο Ντιουκ ξανάβαλε το όπλο στην ντουλάπα. Κάθισε κι άναψε ένα τσιγάρο.

«Ντιουκ» τον ρώτησε η Λάλα «θέλεις να σε φωνάξω Ντιουκ ή μπαμπά;».

«Όπως σου αρέσει, γλυκιά μου, όπως θέλεις».

«Γιατί η καρύδα έχει μαλλιά απέξω;»

«Ω Χριστέ μου, πού να ξέρω. Γιατί έχουν τρίχες τ' αρχίδια μου;»

Η Μαγκ βγήκε από την κουζίνα κρατώντας μια κονσέρβα με αρακά στο ένα της χέρι.

«Δε θέλω να μιλάς έτσι στο παιδί μου».

«Στο παιδί σου; Την είδες τη στοματάρα της; Είναι ίδια με τη δική μου. Τα είδες τα μάτια της; Το βλέμμα της; Είναι ίδια με τα δικά μου. Δικό σου παιδί – μόνο και μόνο επειδή το γέννησες και το θήλασες. Δεν είναι κανενός παιδί. Είναι το παιδί του εαυτού της».

«Θα το ξαναπώ» είπε η Μαγκ «δεν θέλω να μιλάς έτσι μπροστά στο παιδί!».

«Θα το ξαναπείς... θα το ξαναπείς...»

«Ναι, θα το ξαναπώ!» του είπε κραδαίνοντας εκείνη την κονσέρβα με τον αρακά. «Θα το ξαναπώ».

«Τ' ορκίζομαι, άμα δεν αφήσεις κάτω την κονσέρβα με τον αρακά, βοήθησέ με, Θεέ μου, ή μάλλον όχι, ΘΑ ΣΟΥ ΤΗ ΧΩΣΩ ΣΤΟΝ ΚΩΛΟ ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΕ ΓΑΜΙΩΝΤΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΤΕΝΒΕΡ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΑΛΜΠΟΥΚΕΡΚΗ!»

Η Μαγκ ξαναγύρισε στην κουζίνα μαζί με την κονσέρβα. Κι έμεινε εκεί.

Ο Ντιουκ πήγε στην ντουλάπα για να πάρει το παλτό του και το όπλο. Χαιρέτησε τη μικρή του κόρη μ' ένα φιλί. Ήταν πιο γλυκιά κι από το μαύρισμα στον ήλιο του Δεκέμβρη κι έξι λευκά άλογα να τρέχουν σ' έναν χαμηλό λόφο. Αυτό του ήρθε στο μυαλό, άρχισε να του στρίβει. Έφυγε γρήγορα σκυφτός. Έκλεισε όμως αθόρυβα την πόρτα πίσω του.

Η Μαγκ βγήκε από την κουζίνα.

«Ο Ντιουκ έφυγε» είπε το παιδί.

«Ναι, το ξέρω».

«Μαμά, άρχισα να νυστάζω. Διάβασέ μου από το βιβλίο».

Κάθισαν κι οι δυο μαζί στον καναπέ.

«Θα ξαναγυρίσει ο Ντιουκ, μαμά;»

«Ναι, ο αλήτης, θα ξαναγυρίσει».

«Τι είναι αλήτης;»

«Ο Ντιουκ. Τον αγαπάω».

«Αγαπάς έναν αλήτη;»

«Ναι» της απάντησε γελώντας η Μαγκ. «Ναι. Έλα εδώ, γλυκιά μου. Πάνω στην ποδιά μου».

Αγκάλιασε το παιδί. «Άχου, είσαι τόσο ζεστή, σαν ζεστό ζαμπονάκι, σαν ζεστό ντόνατ!»

«ΔΕΝ είμαι ούτε ζαμπονάκι ούτε ΝΤΟΝΑΤ! ΕΣΥ είσαι ζαμπονάκι και ντόνατ!»

«Απόψε έχει πανσέληνο. Έχει πολύ φως, πάρα πολύ φως. Φοβάμαι, φοβάμαι. Χριστέ μου, τον αγαπώ, αχ, Χριστέ μου...»

Η Μαγκ έγειρε πάνω σ' ένα κουτί από σκληρό χαρτόνι και πήρε ένα βιβλίο με παιδικά παραμύθια.

«Μαμά, γιατί η καρύδα έχει τρίχες;»

«Τρίχες η καρύδα;»

«Ναι».

«Μισό λεπτό, έχω βάλει καφέ να γίνεται. Άκουσα τον καφέ να βράζει. Περίμενε να πάω να σβήσω το μάτι».

«Εντάξει».

Η Μαγκ πήγε στην κουζίνα και η Λάλα έμεινε καθισμένη στον καναπέ περιμένοντάς την.

Στο μεταξύ, ο Ντιουκ στεκόταν έξω από μια κάβα στη γωνία των λεωφόρων Χόλιγουντ και Νόρμαντι κι αναρωτιόταν: Τι στον διάολο πάω να κάνω τι στον διάολο πάω να κάνω τι στον διάολο πάω να κάνω.

Η φάση ήταν περίεργη, κάτι πήγαινε στραβά. Μπορεί να πεταγόταν κάποιος κερατάς που κρυβόταν πίσω από το ταμείο κρατώντας ένα Λούγκερ, έτσι την πάτησε ο Λούι. Τον έκανε κομμάτια, λες και ήταν πήλινη πάπια σε σκοπευτήριο του λούνα παρκ. Νόμιμη άμυνα σε απόπειρα δολοφονίας. Ολόκληρος ο κόσμος κολυμπούσε στα σκατά της νόμιμης άμυνας.

Κάτι πήγαινε στραβά. Καλύτερα να προσπαθούσε σε κάνα μικρό μπαρ απόψε. Σε κανένα στέκι με αδελφές. Κάτι εύκολο. Τα χρήματα θα ήταν αρκετά για το νοίκι του μήνα.

Δεν έχω πια τα κότσια, σκέφτηκε ο Ντιουκ. Με βλέπω να επιστρέφω στο σπίτι και ν' ακούω Σοστακόβιτς.

Γύρισε στο μαύρο Φορντ του, μοντέλο του '61.

Έβαλε μπρος και τράβηξε προς τα βόρεια. Πέρασε τρία τετράγωνα. Τέσσερα τετράγωνα. Έξι τετράγωνα. Δώδεκα τετράγωνα μέσα σ' έναν παγερό κόσμο, ενώ η Μαγκ ήταν καθισμένη με το παιδί στην αγκαλιά της και είχε αρχίσει να του διαβάζει από το βιβλίο *Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ...*

«Η νυφίτσα και τα ξαδέλφια της, η ερμίνα, το δεντροκούναβο και το πετροκούναβο, είναι ευκίνητα, γρήγορα, άγρια ζώα. Είναι σαρκοβόρα και συνεχώς ανταγωνίζονται αιματηρά για...»

Τότε το όμορφο παιδί αποκοιμήθηκε και βγήκε το ολόγιομο φεγγάρι.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΤΡΕΛΑΣ

Οι ιστορίες για τη ζωή και τα πεπραγμένα του είναι τόσο άγριες και παράξενες όσο και οι ιστορίες που γράφει. Κατά μία έννοια, ο Μπουκόβσκι ήταν ενός θρύλος στην εποχή του: τρελός, ερμηίτης, εραστής, τρυφερός, μοχθηρός. Από πόρνες μέχρι κλασική μουσική, ο Μπουκόβσκι αναμειγνύει ευφυώς την υψηλή και τη χαμηλή κουλτούρα στις «ιστορίες καθημερινής τρέλας» του. Χιουμοριστικές και στοιχειωτικές, θυμωμένες αλλά και τρυφερές απεικονίσεις της ζωής στο υπογάστριο του Λος Άντζελες, αυτές οι ιστορίες θα σας στοιχειώσουν.

“Μια ελεύθερη ψυχή είναι σπάνιο πράγμα, μα όταν τη δεις μπροστά σου την αναγνωρίζεις – κυρίως επειδή νιώθεις ωραία, πολύ ωραία, όταν βρεθείς κοντά της ή όταν είσαι μαζί της.”

ISBN: 978-618-03-3572-9

9 786180 335729

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83572

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book